

Kondor Katalin: Szigeteink és szigetlétünk

2022 július 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Kéznél volt egy zsebkend?.

Gyermekkorom óta csodálom a szigeteket.

Nem tudom megindokolni, miért, valami vonz ezekhez a képz?dményekhez, valamiféle biztonságérzetet sugallnak, pedig tudván tudom, hogy egy szigetet sokkal könnyebb elfoglalni – még akkor is, ha az a sziget csak a képzeletünkben él – mint egy szárazföldi országot. Ám lehet, ez csak az én tévképzetem, hiszen ma már mindent könny? elfoglalni, ha a globális úthenger úgy akarja. Mégsem lehet véletlen, hogy például csaknem fél évszázada járom Görögországot, és szinte sosem hagynám ki a szigeteket, de nemcsak ott, messze délen, hanem másutt sem.

Talán ez a szigetszerelem hozta azt a gondolatot, hogy bár szárazföldi országokkal vagyunk körbevéve, magyarán nincs tengerünk, szigeteink nekünk mégis vannak. Nemcsak a Duna-ágaknak köszönhet?en (Mohács-sziget, Szigetköz, Csepel-sziget, Szúnyog-sziget stb.), nem a többi folyónk által kialakítva, hanem képzeletünkben. Lelkünkben. Hiszen látnunk kell, hogy már Magyarország puszta léte is egy sziget. Nem napjainkban, hanem már id?tlen id?k óta. A megmaradás szigete. Ám nem csak itt, jelen határaink mentén, hanem azon túl is. Ott van például Máramarossziget, Romániában, a Tisza partján. Nyilván irodalmi emlékeim „tehetnek róla”, de aligha vagyok egyedül, akinek valami szépet és titokzatosat sugall e név.

Talán a Tisza cím? csodálatos Pet?fi-vers tehet róla: „Legmesszebbr?l rám merengve néztek / Ködön át a mármarosi bércek.” S talán azért is t?nt titokzatosnak a költ? által megénekelt táj, mert akkoriban, az ötvenes-hatvanas években még oda sem – vagy legalább is nem könnyen – juthattunk el. Pedig közel éltem, Debrecenben.

Aztán ott van a bércek alján fekv? fest?k szigete, azaz Nagybánya, amely máig sziget, pedig szárazföld. A romániai magyar fest?k szigete. De ott van, pontosabban volt a törökök által lakott Ada Kaleh sziget is, lenn, messze Máramarostól, az Al-Dunán, amely egy ideig az Osztrák–Magyar Monarchiához tartozott, és amelynek létét szintén a csodálatos magyar irodalom, azaz Jókai Mór tette igazán ismertté és titokzatossá, romantikussá. Ki ne tudná, hogy regénye, az Aranyember részben ott játszódik. A Senki szigetén. Ma már csak a Duna mélye ?rzi a Vaskapunál épített er?m? útjában álló és ezért a hetvenes évek elejére elsüllyesztett kicsi sziget emlékét. Én még láttam a süllyed?félben lév? sziget mecsetének tornyát, amikor riporterként magyar teherhajóval utaztam le a Dunán, Brailáig.

Meghatottan néztük az elt?n?ben lév? szigetet, és bennem a szigetérzés csak er?södött. S vele az a meggy?z?dés is, hogy olyan világban élünk, amelyben mindenféle tiltakozás, ellenkezés ellenére, magyarázat, indoklás, észérv nélkül bele lehet avatkozni – nemcsak az emberek lelkét megtépázva, hanem a természetet is – mindenbe, amibe csak akar a létez? hatalom.

Ez az érzés persze máig nem múlt el, s?t! Most er?södött fel csak igazán! S nem is múlhatott el, hiszen itt vagyunk mi, magyarok, egy háborgó világtengerrel körülvéve, kicsiny szigetként, és naponta kell átélnünk, tudomásul vennünk szigetlétünket, mert felbolydult és ?rültté vált a világ körülöttünk, amelynek viharai naponta szedik áldozataikat, és kísérlik meg letéríteni a normális útról azt, aki az ?rültségek ellen tiltakozik. Legyen az a természet törvénye, avagy bármi más, hagymázas elképzelés. Mindegyikb?l van naponta tucatszám.

Hosszúra sikerült bevezet? elmélkedésem. Mégis idekívánkozik, hogy ezekben a napokban csaknem két hétig az ?rvidéket jártam. Az ?rvidéket, a „legnyugatibb magyar vidéket”, amelynek nagy része ma már (régóta) Ausztriához tartozik. ?rvidék egy sziget. A magyar emlékek szigete. Aki bejárta, az tudja, hogy nincs falu és nincs városka, amelynek templomai, várai, kastélyai ne magyar emlékeket idéznének fel. Szívbe markoló, tanulságos és lélekemel? emlékeket. Szigetlétünkr?l is.

Hazaérkezve nézem a televízió híradásait, a világ repterein katasztrofális zsúfoltság, tülekedés van. Járattörlések, negyvenkét órás várakozások kísérik és nehezítik modern korunk „utazzunk minél messzebb” jelszavát. Amit értek is meg nem is. Karanténba zárás után nagy a szabadságvágy. A minél messzebbre törekvés. Ám vajon ott van-e a messze, ahol a kilométerek ezt jelzik, vagy ott, ahol id?utazásra lehet menni?

Vissza, a gyökereinkig, történelmi korszakainkig, hogy jobban értsük saját magunkat, saját szigetlétünket, amelynek megismerése hatalmas szellemi ajándékot képes nyújtani, valamint er?t adni. S még tart a híradó, amikor tudósítást láthatunk arról, hogy az évekkel ezel?tt alapított Rákóczi Szövetség ifjúsági táboraiba idén is sok magyar fiatal érkezik a Kárpát-medence tájairól. Egyikük, lehet úgy tíz-tizenkét éves, csillogó szemekkel mondja – mit tesz a véletlen –, éppen Máramarosszigeten készült a kis riport, hogy „még sohasem voltam Magyarországon, alig várom, hogy meglássam”. Kéznél volt egy zsebkend?.

Kondor Katalin

(A szerz? újságíró)

www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló